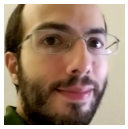
Vocació de pont

Per JoanM el ds., 01/02/2020 - 21:00

Les riuades que recentment hem viscut han trencat alguns ponts i fet destrossa. Alguns d'ells poden trigar mesos a reparar-los, perquè han quedat del tot inservibles. Quan no hi ha ponts, les dues ribes d'un riu, o els dos extrems d'un territori elevat no poden trobar-se: hi ha un abisme. Com en els conflictes diaris que vivim, tenim situacions extremes: uns volen A, els altres B, sovint tots s'aferren a la seva veritat, convençuts que l'altre s'equivoca de mig a mig. Entre aquests pols o extrems hi baixa el cabal impetuós de la violència, de l'insult, de l'odi... i depenent de la resistència dels ponts, poden seguir mínimament comunicats o bé arruïnar-se completament.

Si tenim vocació de ponts, ens calen bons fonaments: la pregària i la familiaritat amb Déu que tot ho sosté es fa imprescindible per pregar les realitats de conflicte, les persones que estan a una i altra riba del riu. Ens calen també fonaments de tacte i sensibilitat per poder comprendre i incloure, matisar i explicar, dialogar i acompanyar. Un pont té altura interior, perquè la crescuda de les aigües no el sobrepassi. Un pont és generós, no espera peatges. Un pont connecta i dialoga amb persones ben difícils, perquè és capaç d'escoltar i donar pas sense portes, a cor obert.

Déu nostre, t'ho demanem, dona'ns la resistència i la resiliència per ser ponts al nostre voltant. Fes-nos ponts que connectin l'impossible i reconciliïn, i dona'ns més vocacions de pont en el nostre món. Amén.